

לוי אשכול יעשה נסיונות שקטים לפיים את שמעון פרס.

אשכול סבור כי התפטרותו של פרס נובעת מלחץ שהופעל עליו על ידי ראשי המיעוט במפא"י, אך הוא לא יהסס לחזור בהזדמנות הראשונה לתפקידו כסגן שר-הבטחון. מתנגדים לכך אנשי אחדות העבודה וגולדה מאיר.

הפיוס בין אשכול לפרס עשוי להביא בעקבותיו פילוג במחנהו של דויד בן-גוריון.

במיקרה כזה יפרוש מן המיעוט גם אבא חושי, ואילו מטביב לבן-גוריון יתלכד כוח קטן ונוקשה, שיכלול, בין היתר, את משה דיין.

צפוי משבר על רקע הנסיון לטהר את ח"כ יצחק רפאל מאחריות ישירה לפרשת השוחח בתל-גיבורים.

הירושלמי משה גולן יאיים בהתפטרות, אם לוי אשכול יודיע על ביטול מס' קנותיו, על יסוד הממצאים השליליים של החקירה המשטרית בפרשה זו לעומת זאת יפתחו הדתיים במסע, למען השגת חנינה ליהודה שפיגל, לאחר

שלא מסר עדות מר-יענה נגד רפאל ב-חקירה המשטרית.

פשימת רגל של אהר מנדולי פוחרו הקרקעות במדינה תזעזע את המשק.

רגל זו תפגע במי-שריו בכמה בנקים מרכזיים, שביטוס את הונס היסודי על קרקעות שרכשו מ-סוחר זה. קרקעות אלה טרם הועברו עם שם הבנקים, למרות שהבנקים ש-למו בינתיים את מחירם. עתה צפוי לבנקים הפסד הכסף ואובדן הקרקעות גם יחד.

השפעה עקיפה של התנועה ה-קומוניסטית ה-עולמית על מק"א, כדי לנסות למ-נוע את פילוגה.

הנימוק העיקרי ש-יבוא: הפילוג ייצור בהכרח פלג פר-סיני נוקשה, אשר

אז ירחיק את ס-י כווי השלום במרחב.

פלג כזה אף עלול לפגוע באינטרסים הצודקים של ערביי פלסטין, כי הוא יגביר את הנטייה לקוטביות ויהרוס גשר חשוב מאד להבנה עברית-ערבית.

רב רפורמי יפנה למשרד הדתות וידרוש להעניק לו סמכות חוקית לעריכת נישואין, למרות שהוא לא הוסמך לכך על ידי הרבנות הראשית.

במיקרה של סירוב מצד משרד הדתות יפנה הרב הרפורמי לבג"צ. צעדים אלה יהיו אות למערכה נרחבת של התנועה הרפורמית, למען הכרה מצד ממשלת ישראל ברפורמיים כבעדה דתית עצמאית.

יועלו קיצבות-הזיקנה הניתנות למחוסרי-פרנסה, באמ-די צעות המוסד לביטוח לאומי.

בעוד שעתה מקבל כל מבוסס טן של 57 ל"י, תגיע ההעלאה ל-18 ל"י לחודש. המדובר הוא באותם נזקקים שאינם נהנים משום הכנסה אחרת, ואשר יודע כי הם חסרי-אמצעים כלשהם.

מלחמת הדתים נגד ניתוחי המתים תגיע לשיא חדש, עם עריכת הפגנות-יריבויות, בצורת הלוויית לגופות שבוצע בהן ניתוח שלאחר המוות.

המערכה, שהיא תוצאה של התי-חרות פנימית בין המפלגה הדתית-לאומית לבין אגודת-ישראל, תביא בסופו של דבר לחקיקת חוק שיגביל עד למינימום את האפשרות לנתח גופות מתות. לא

יתנתן שום תשומת-לב לטענות הרופאים, כי הגבלות אלה מחבלות במחקר הרפואי ומצמצמות את האפשרויות הלימודיות של תלמידי הרפואה בישראל.

יוחרף הוויכוח בין הגוש ליברלים-חרות לבין הליברלים העצמאיים.

ראשי הגוש יפתחו במסע אישי תקיף נגד ראשי העצמאיים, יאשימו אותם בחוסר קו עצמאי ובהיגררות מתמדת אחר מפא"י.

אבא אבן ייצא למסע-הסברה בכמה מארצות אירופה.

ההתפתחויות המדיניות האחרונות גילו צורך דחוף בהבהרת עמדת ישראל בכמה מדינות אירופה. אבן יבקר בצרפת ובלגיה, ויתכן גם בבריטניה.

העם הריסת מיסגרות

במשך שלושה ימים השבוע שקע היש-ראלי הממוצע לתוך החודש הרגועה של סוף-שבוע ארוך בתוספת יומ-תג. למשתד-פים על שפת-הים, למטיילים בחורשות הגליל ולמתפללים בבתי-הכנסת, גידמה היה כי גם העולם יצא לחופש. אולם ספק אם במשך כל השנה האחרונה היה שבוע כה גדוש התרחשויות.

לא היו אלה סתם תקריות, או אפילו מאורעות גדולים, כמו חידוש חירותיהם של חבלני אל-פתח בקיבוץ יפתח ובבית-גוברין, או הצלחת טיסתה של גמיני ארבע בחלל. מה שהתרחש במשך השבוע,

אנו נהיה מוכנים מוזומנים לצאת לקרב כאילו עומדת המלחמה לפרוץ בכל שעה. אבל אנו מוכנים גם לשלום, כאילו צפוי שלום של קבע.

בדמשק נמשכו ההכרזות על הנכונות למלחמה מיידית, וההבטחות כי חוליות אל-פתח ימשיכו בפעולותיהן. היה ברור, כי קו זה עלול להעמיד את סוריה בפני התקפה ישראלית טוטאלית. במיקרה זה, הודתה דמשק, לא יתערב עבד-אל-נאצר, עד אשר יעמדו הישראלים בשערי דמשק. מכיוון שאין להם שום חשק למצוא את עצמם במצב זה, ייתכן שגם מסיפיה-מל-המה הקיצוניים ביותר יגיעו למסקנה שבכל זאת עבר הזמן בו ניתנה רשות-היבבור אך ורק לתותחים.

מפלגות

הזקן עדיין זועם

מיעוט נישאר מיעוט - אפילו אם ברא-שו צועד דויד בן-גוריון. אמת זו הוכחה מחשך השבוע, כאשר התכנס מרכז מפא"י לקבוע מי יהיה מועמד המפלגה לראשות הממשלה הבאה.

במשך שלושת השבועות שקדמו לכינוס המרכז, נערכו שני המחנות להתמודדות. קברניטיהם עברו על רשימת כל חברי המרכז, חיפשו את אלה מביניהם שניתן עדיין להשפיע עליהם. שרים וראשי עיריות חזרו אחרי נציגים אפורים, או איימו עליהם, במאמץ לשכנעם להצביע בעד אשכול או נגדו. העובדה שההצבעה נועדה להיות חש-אית, נתנה לכל קול מישקל סגולי רב.

כאשר התכנס המרכז ביום החמישי בתל-אביב, עוד קיוו חלק מן החברים שתימצא פשרה כלשהי. לנגד עיניהם עמדה ההצעה שעובדה עליידי לוי אשכול עצמו, ואילו ייבחר הוא כראש הממשלה הבאה, ואילו דויד בן-גוריון ייבחר כראש רשימת המערך לכנסת. אך החשבון נעשה בלי בעל-הבית. ההודעה הראשונה שהיתה בפי מזכיר מפא"י ראובן ברקת, לאחר פתיחת הישיבה, היתה כי יש לו מכתב מדויד בן-גוריון ביודון.

כתב בן-גוריון: "עלי לבקש מן החברים להסיר הצעה זו מן הפרק. לא אתן ידי להצעת התי-שעיהו ולא ארשה להכניס שמי לרשימה זו!"

המיעוט הצטמק. בבת אחת נעלמו התיקות למוצא גות. הזקן הזועם הוכיח כי כל מאמצי ההידברות, כל הפגישות בין אשכול לבין חושי, דיין ופרס היו לשוא. כי הוא דורש: ארצו. לא רק מאנשי הרוב, אלא גם מאנשיו שלו.

נותרו על כן רק שתי הצעות לפני המרכז: מינוי אשכול כמועמד לראשות הממשלה וכראש רשימת המערך לבחירות, או מינוי דויד בן-גוריון לשני התפקידים. אפשר היה להרים את הידיים מיה, שכן הנימוקים כבר נדושו בהרחבה. אולם באמר תחתם של ראשי מפא"י נותר עדיין מלאי

של חצים מורעלים, והם עמדו על זכותם לירות אותם אחד בשני. כך שרק אחרי חצות נערכה ההצבעה. ואז הורמו 179 ידיים בעד אשכול, ו-103 בעד בן-גוריון. המיעוט, שנוצר בחזקת מפא"י לפני שלושה חודשים, נשאר מיעוט גם במרכז. הוא אפילו הצטמק בעוד ארבעה אחוזים. אפשר היה לשמוע את אונחת-ההקלה של אנשי אשכול. אבל לא רק הם נשמו לר-וחה. גם מרבית אנשי המיעוט שמחו על כי נפלה הכרעה. הם מיהרו להסביר כי אינם נכזפים, וכי לא ירצו לאשכול לבקש גיובים. "נמשיך להיאבק בתוך המפלגה", היתה טיסתם.

סיסמה ריקה, למעשה. שכן היא באה לחפות על אי-יצונום לפג את המפלגה ועל תקוותה, כי אפשר ללחוץ על אשכול כי ישבצם בעמדות אונות, תמורת החיתור על פילוג. אלא שגם הם עשו את החש-בוך בלי בעל-הבית.

דויד בן-גוריון לא נתן להם זמן רב להשתעשעו בחלומות הפשרניים שלהם. הוא נטל שוב את עטו, טבל אותו בקסת שעל שולחן-הכתיבה שלו, ובכתבי-יד מהיר חיבר הצעה נוספת נגד לוי אשכול. הוא לא התייחס להחלטת המרכז, שכפתה עליו, למעשה, גלות פוליטית ממפא"י, כי אם לחלק מהצהרתו של לוי אשכול בישיבה קודמת של מזכירי המפלגה.

הרגיזה אותו במיוחד הפסקה: "יש דב-רים שהאיש הזה, שאתו עבדתי בממשלה 12 שנה, לא היו בסדר הכל. אבל אני אינו (הוסף בעמוד 12)

"עד הבחירות יהיה לי הסיפק להסביר לעם..."

בישראל ומסביב לה, עתיד לקבוע את גורל המדינה והמרחב למשך דור שלם. כול בשבוע זה נשברו מיסגרות בקול רעש גדול, ובמקום המיסגרות הנוקשות והמיושנות החלו ניראים באוסף הסימנים הראשונים של מה שצפוי בעתיד. בישראל עצמה נפלה ההכרעה הגדולה במפא"י. המפלגה התייצבה סופית מאחורי לוי אשכול, ודויד בן-גוריון ניראה כהר-מלך נושא ומבודד, העלול עוד להמשיך את מלחמתו עד כדי קיעוקע המבינה המט-לבתי שהתגבש בישראל תחת המישטר הציוני. יותר מתמיד היה ברור עתה הסי-כוי, כי בחירות אלה ישימו קץ להגמוניה של מפא"י.

אפשרויות הרת-ישלום. כוירה המר-כבית היו השינויים דראמטיים לא פחות. ה-יתחוס המנופח של מלחמת-חורמה של העם הערבי המלוכד נגד ישראל - התפורר ל-רסיסים. אחרי פצצת-השלום של אל-חביב בורגיבה, הקפיא גמאל עבד-אל-נאצר בעצמו את תוכניות המלחמה.

מתוך המפולת הגדולה ביצבצו אפשרו-יות העתיד הקרוב. היו אלה אפשרויות הרת-ישלום - אם אך תינתן להן האפי-שרות להתפתח. ראש ממשלת ירדן חספי איתל-הכריז בקול תרועה כי ירדן תמשיך בתוכ-יגית הטייה, כמתוכנן. כחנתו: הטיית מי-הירמוק, שהוענקו לירדן ממילא על-פי-תוכנית ג'ונסטון. לכך לא התנגדה ישראל קודם לכן, והיא לא תתנגד בעתיד. הכרזה נוספת של איתל, הראוייה לתשומת לב: